

Arrest

nr. 289 267 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. AMANY *loco* advocaat B. LOOS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 oktober 2019.

1.2. Op 2 maart 2021 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en voogd. Eveneens bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en voogd werd verzoeker nogmaals gehoord door het CGVS op 26 april 2022.

1.3. Op 28 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een staatsburger van Afghanistan en ben je Pasjtoen. Je bent afkomstig van het dorp Hassan Khel in het district Ahmad Khel van de provincie Paktia. Je bent tot de achtste klas naar school gegaan en je bent acht à negen jaar naar de koranschool gegaan.

Op een dag, minder dan een maand voor jouw vertrek, werd jouw oudste broer A.(...) tegengehouden door talibanleden toen hij onderweg was van school naar huis. De talibanleden verplichtten jouw broer om wapens en munitie naar de berg te brengen. Toen jouw broer daar aankwam was er een gevecht tussen de taliban en overheidstroepen. Jouw broer liep tijdens dat gevecht weg en kwam naar huis. Na het gevecht kwamen talibanleden naar jouw vader en zeiden ze dat zijn zoon een spion was en dat hij hen had verklikt bij de overheid. Jouw vader zei dat dit niet was gebeurd en de talibanleden vertrokken. Twee of drie dagen later werd jouw broer doodgeschoten. Je werd daarna op de madrassa aangesproken door de taliban. Ze zeiden dat er niemand van jouw familie bij de taliban zat en dat er sowieso één familielid zich bij hen moest aansluiten. Jouw vader zei dat je beter het land zou verlaten.

Je verliet Afghanistan in 1398 (volgens de westerse kalender april 2019 – maart 2020). Je was 2,5 maanden onderweg en je reisde onder andere via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. Je kwam op 5 oktober 2019 aan in België en je diende twee dagen later een verzoek om internationale bescherming in.

Je legt geen stukken neer ter ondersteuning van jouw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Je bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je Afghanistan bent ontvlucht om aan een gedwongen rekrutering van de taliban te ontkomen.

Vooreerst dient opgemerkt dat jouw verklaringen over het tijdstip en de manier waarop je gerekruteerd bent, tegenstrijdig en oppervlakkig zijn. Tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud verklaar je dat jouw vader een paar dagen na de dood van jouw broer, dat twee weken voor jouw vertrek plaatsvond (CGVS I, p. 9) door de taliban werd benaderd (CGVS I, p. 17). Ze zeiden hem dat hij nog een andere zoon heeft die in de madrassa studeert, waarmee zij jou bedoelden, en dat hij nu oud genoeg is om met hen samen te werken (CGVS I, p. 17). Voordien was je nooit aangesproken om met hen samen te werken omdat je te jong was, ook niet in de madrassa (CGVS I, p. 17). Je bent daarna onmiddellijk vertrokken (CGVS I, p.

18). Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud verklaar je dat de taliban je reeds van bij het begin van jouw studie aan de madrassa vroegen om je bij hen aan te sluiten (CGVS II, p. 7). Je studeerde zeven à acht jaar in de madrassa, vanaf zes- of zevenjarige leeftijd (CGVS II, p. 7). Wanneer je gevraagd wordt wanneer ze jou effectief hebben gevraagd om je bij hen aan te sluiten, zeg je dat ze dat “de laatste tijd” vroegen (CGVS I, p. 7-8). Wanneer vervolgens wordt gevraagd hoelang voor jouw vertrek ze je vroegen om je bij hen aan te sluiten, verklaar je dat je jou dit niet goed kan herinneren en dat dit een paar dagen voor jouw vertrek plaatsvond (CGVS II, p. 8). Gevraagd of dit minder dan een week voor jouw vertrek plaatsvond, zeg je dat je het jou niet precies kan herinneren (CGVS II, p. 8). Later verklaar je dan weer dat je, nadat je door de taliban werd gevraagd om je aan te sluiten, naar huis ging, daar twee à drie dagen bleef en dat je daarna nog één dag of twee dagen thuis bleef maar dat je het jou niet goed kan herinneren (CGVS II, p. 10). Je verklaart dat dit de eerste keer was dat de taliban je vroegen om je bij hen aan te sluiten (CGVS II, p. 11). Nog later zeg je dan weer dat jouw vader door de taliban werd gevraagd om zijn zoon te laten aansluiten bij de taliban, toen je in de derde of vierde klas van de madrassa zat, toen je tien of elf jaar oud was (CGVS II, p. 16). Jouw vader werd slechts één keer door de taliban aangesproken om je bij de taliban te laten aansluiten (CGVS II, p. 13). Dat je dergelijke incoherente en vage verklaringen aflegt over jouw gedwongen rekrutering, de reden van jouw vertrek uit Afghanistan, doet vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Verder is het opvallend dat je in de dagen nadat je door de taliban werd gevraagd om je bij hen aan te sluiten, je jou buitenshuis bleef begeven en dat je toen schijnbaar geen problemen hebt gekend. Je verklaart dat je in de dagen nadien naar school ging en gewoon thuis bleef (CGVS II, p. 9-10). De taliban zijn niet meer langs geweest voor jouw vertrek (CGVS II, p. 11), noch heb je nog op een andere manier iets van de taliban vernomen (CGVS II, p. 11). Je denkt dat ze dachten dat je thuis aan het overleggen was en dat ze je daarom met rust lieten (CGVS II, p. 11 en p. 13). Dat de taliban geen enkel gevolg gaven aan hun vraag tot rekrutering is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder op de helling.

Bovendien dient opgemerkt dat jouw verklaringen over jouw rekrutering niet overeenstemmen met de algemene informatie over rekrutering door de taliban waarover het CGVS beschikt. Zo is de rekrutering van de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij zij via preken in het openbaar en via beïnvloeding in de gunst proberen te komen van de bevolking. In het kader van de rekrutering wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen (zie administratief dossier). Je geeft doorheen jouw relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Een individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou doorheen jouw verklaringen wordt geschetst, is dan ook weinig aannemelijk.

Je verklaart dat er geen verband is tussen de moord op jouw broer en jouw persoonlijke vluchtmotieven (CGVS III, p. 7), doch dient ter volledigheid vastgesteld dat ook aan de verklaringen met betrekking tot de moord op jouw broer geen geloof kan worden gehecht.

Je verklaart dat jouw broer door de taliban werd verplicht om wapens en munitie naar de berg te brengen. Echter, nergens uit jouw verklaringen valt af te leiden waarom de taliban jouw broer met een dergelijke taak zou belasten.

Je verklaart dat jouw familie nooit eerder problemen had gehad met de taliban (CGVS I, p. 14) en gevraagd waarom jouw broer dit voor de taliban moest doen, verklaar je dat enkel jouw broer op dat moment op straat was (CGVS I, p. 15). Gevraagd waarom de taliban die wapens en munitie niet naar boven konden brengen, zeg je dat je het niet weet en dat de wapens meestal zwaar zijn en dat zij veel wapens en munitie hebben (CGVS I, p. 15). Dat jouw broer lukraak van straat werd geplukt om een dergelijke belangrijke taak te vervullen is echter weinig aannemelijk. Het laten vervoeren van wapens en munitie door iemand die hen onbekend is en hen op geen enkele manier loyaliteit heeft bewezen – en dus eenvoudigweg de autoriteiten kan inlichten – is een weinig efficiënte werkwijze, die geenszins past bij een gewapende organisatie die sinds twee decennia een groot deel van het land onder haar controle heeft en momenteel het land leidt. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle relevante informatie inzake zijn vluchtmotieven spontaan aanbrengt. Dat je nergens tijdens jouw persoonlijk onderhoud enige verdere informatie geeft over de reden waarom de taliban uitgerekend jouw oudste broer in vertrouwen nam en hem hun wapens en munitie liet vervoeren, is opmerkelijk.

Vervolgens leg je vage en oppervlakkige verklaringen af over het gevecht dat zou hebben plaatsgevonden en waardoor jouw broer aan de taliban kon ontsnappen. Je verklaart dat jouw broer van het gevecht kon ontsnappen en dat hij vervolgens thuis alles heeft verteld (CGVS I, p. 14). Gevraagd om te vertellen over

het gevecht tussen de overheid en de taliban, verklaar je louter dat er een checkpoint is vlakbij het districtshuis en dat de overheidstroepen elke keer vechten als ze naar de dorpen komen (CGVS I, p. 15). Gevraagd wat jouw broer je over dit gevecht vertelde, zeg je dat hij niks anders vertelde en dat hij langs de achterkant van de berg terug naar het dorp ging (CGVS, p. 15-16). Dat je kennelijk quasi geen informatie kunt geven over het gevecht tussen de taliban en de overheidstroepen, waardoor jouw broer kon ontsnappen, is opvallend.

Verder is het bevreemdend dat, korte tijd (minder dan een maand) na de moord op jouw broer wegens verraad, de taliban je vragen om je bij hen aan te sluiten. Je verklaart bovendien dat zij je, nadat ze je vroegen om hen te vervoegen, zeiden dat je broer hen had verklikt en dat je hen niet mocht verklikken (CGVS III, p. 7). Dat de taliban zonder meer een broer van iemand die ze net hebben vermoord omwille van verraad zouden uitkiezen om hen te vervoegen en in hun rangen mee te strijden, is weinig aannemelijk.

Tot slot dient benadrukt dat jouw familieleden volgens jouw verklaringen nog steeds in het huis wonen waar je vroeger woonde en dat zij sinds jouw vertrek niet verhuisd zijn (CGVS I, p. 8-9, CGVS II, p. 5, CGVS III, p. 4). Gevraagd naar problemen van jouw familie na jouw vertrek, verklaar je dat je het niet weet en dat ze je niets hebben gezegd (CGVS I, p. 10, CGVS II, p. 5, CGVS III, p. 4). Je verklaart dat je nog steeds contact hebt met jouw familie en dat het goed met hen gaat (CGVS III, p. 4). Dat jouw familieleden kennelijk hun leven zonder enige problemen konden verderzetten nadat jij en jouw familie een verzoek van de taliban hadden geweigerd en jij uit Afghanistan was weggevlucht, is een bijkomende indicatie van de ongeloofwaardigheid van jouw problemen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maak je de door jouw aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat je ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze

sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP.

Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted

killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.

Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn.

Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme

need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf> en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202008EASOCOIRReportAfghanistanKeySocioEconomicIndicatorsForcusKabulCityMazarSharifHeratCity.pdf>) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd

gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'Vluchtelingenconventie'), de artikelen 1, 12° en 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, § 4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de Vreemdelingenwet'), artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het EVRM, artikel 10 lid 3

onder b) en artikel 25.6 van de Procedurerichtlijn, artikelen 4.3 c) en 20 lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 18 en 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vat zijn betoog aan door in te gaan op zijn specifieke profiel als minderjarige en procedurele bescherming die hierdoor moet worden toegepast bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. In dit kader zet hij aan de hand van het UNHCR *'Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report'* van mei 2013 (<https://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>), het juridisch kader omtrent geloofwaardigheidsbeoordelingen uiteen. Hierbij stelt verzoeker dat verwerende partij zich steunt op een subjectieve opvatting die niet ondersteund is door landeninformatie met betrekking tot de werkwijze van de taliban. Verder stelt verzoeker dat hoewel verwerende partij aangeeft rekening te houden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, er niet verduidelijkt wordt hoe en waar in het beoordelingsproces hiermee rekening gehouden wordt. Hierbij verwijst hij nogmaals naar zijn kwetsbaarheid als minderjarige en geeft een theoretische uiteenzetting over hoe dit in rekening gebracht moet worden. Hij wijst op het hoger belang van het kind en stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn dossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en verwerende partij te grote verwachtingen heeft gesteld aan verzoeker in het licht van zijn jonge leeftijd en zijn nog jongere leeftijd toen hij Afghanistan verliet. Hij besluit dit deel door te stellen: *"Er dient dus rekening gehouden te worden met zijn jonge leeftijd en de vormende jaren die hij heeft doorgebracht in een westers land, met het gegeven dat hij al meer dan 3 jaar in België verblijft en nog langer weg is uit Afghanistan. Het gevolg hiervan is dat hij vanuit België moeilijk kan inschatten hoe de lokale afdeling van de taliban in zijn oorspronkelijke regio herkomst de verregaande regels concreet toepast. Er dient in het concreet rekening gehouden te worden met verzoekers (onbewuste) gedragingen bij een terugkeer naar Afghanistan waardoor het voor hem onmogelijk zal zijn de negatieve aandacht van de taliban te vermijden. Hier wordt verder in het verzoekschrift verder op ingegaan."*

Verzoeker gaat in een tweede middelonderdeel in op de onderzoeksverplichtingen die rusten op de asielinstanties en wijst daarbij op het belang van nauwkeurige en actuele informatie en de kwaliteitsstandaarden die voortvloeien uit de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het standpunt van het UNHCR.

In een derde deel gaat verzoeker in op het tekort aan informatie. Met betrekking tot het algemene gebrek aan informatie over Afghanistan wijst verzoeker op het UNHCR standpunt dat er te weinig kwalitatieve en relevante informatie is om verzoeken om internationale bescherming van Afghansen te weigeren. Hij voert aan dat in de rapporten van de EUAA van augustus 2020 wordt gewezen op het feit dat er nog veel onzekerheden zijn met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de houding van de taliban nog onvoorspelbaar is en dat er nog steeds een gebrek is aan voldoende betrouwbare objectieve bronnen. Verzoeker wijst erop dat EUAA zich voor informatie over de veiligheidssituatie baseert op cijfers van de ACLED en UCDP en gaat in op de door deze instanties gebruikte methodologie en gebruikte bronnen en de caveats die deze zelf bij hun data formuleren. De lokale bronnen die EUAA gebruikt zijn onderworpen aan censuur en ook de EUAA maakt hiervan melding. Verzoeker betoogt verder dat het UNAMA rapport van juli 2022 melding maakt van moeilijkheden bij het registreren van mensenrechtenschendingen en dat er hierdoor een risico op onder-rapportering bestaat. Ook Amnesty International haalt het probleem van onderrapportering meermaals aan in het rapport *"The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises"* van augustus 2022. Verzoeker gaat tenslotte dieper in op de analyse die Dr. Vogelaar maakte van de COI gebruikt door verwerende partij voor de actuele Afgaanse situatie in de Nansen Note 2-22, *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers"*, 23 juni 2022. Zij wijst erop dat de informatie over bepaalde onderwerpen zeer gelimiteerd was of tegenstrijdig aan de onderzoeksperiode en dat de identificatie van risicoprofielen in de EUAA Country Guidance gebaseerd is op informatie over de behandeling van deze personen in het verleden.

Verzoeker besluit dat verwerende partij in het duister tast omdat er over een essentieel aspect van het feitenmateriaal, de wettelijke en bestuurlijke bepalingen en de praktische handhaving ervan, geen voldoende heldere informatie voorhanden is en dat landeninformatie die regio-specifiek is en een duidelijk kader kan bieden om de vrees voor ernstige schade en vervolging te beoordelen, wat nochtans noodzakelijk is om bescherming te kunnen weigeren, ontbreekt. Met betrekking tot het gebrek aan informatie over de behandeling van terugkeerders uit het Westen stelt verzoeker dat er tot op heden te weinig personen die in het Westen hebben verbleven zijn teruggekeerd naar Afghanistan om een onderbouwde schatting te maken over de behandeling die zij riskeren.

In een vierde deel geeft verzoeker kritiek op de inschatting van en de bronnen die verwerende partij gebruikt om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Verzoeker steunt daarbij op de analyse die in de hoger geciteerde Nansen note 3-22 en waarin onder meer wordt uiteengezet dat er geen cijfers zijn over terugkeerders uit het Westen, dat er geen geloofwaardige bronnen bestaan die het two

narratives verhaal ondersteunen en dat er niet kan worden gesteld dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker wijst op het besluit van Nansen dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan.

Vervolgens betoogt verzoeker in een vijfde deel dat er indicaties zijn dat terugkeerders uit het Westen riskeren aan vervolging of ernstige schade blootgesteld te worden. Hij stelt dat personen door hun verblijf in Europa gezien kunnen worden als personen die zich onttrekken aan de taliban. Daarna geeft hij een overzicht van de redenen waarom de beoordeling die de EUAA maakt over (toegeschreven) verwestering niet klopt. Hij wijst hierbij op onderzoek van F. Stahlmann en documentatie van OSAR, UK Home office en Amnesty International. Verzoeker stelt dat er wel degelijk gevallen gekend zijn van vervolging van personen die als verwesterd beschouwd worden en dat er te weinig informatie is hieromtrent. Ook stelt hij dat de controleposten waar terugkeerders doorheen zouden moeten risicovol zijn en dat lokale talibanleden nieuwkomers in hun regio in de gaten houden. Verzoeker besluit dat verwerende partij zich verkeerdelijk beperkt tot EUAA informatie en dat deze informatie daarbij niet volledig gelezen wordt en dat er geen kritische afweging van gemaakt wordt, zodat niet voldaan is aan de vereisten van artikel 10, lid 3, b) van de Asielprocedurerichtlijn.

In een zesde middelonderdeel gaat verzoeker in op het talibanbestuur op zich en de implicaties hiervan voor de Afghaanse burgers. Verzoeker zet door middel van veelvuldige verwijzingen naar rapporten van o.a. UNHCR, EASO, UNAMA, Human Rights Watch en Amnesty International, uiteen dat de door de taliban gehanteerde regelgeving bijzonder vaag is en onvoorspelbaar, dat elke deviatie van de opgelegde normen resulteert in onmenselijke en vernederende bestraffing en gaat in op de personen die sleutelposities hebben bij de taliban en uit wiens palmares het gebrek aan respect voor mensenrechten blijkt. Hij wijst er daarbij nogmaals op dat er problemen zijn met betrekking tot de beschikbare informatie over Afghanistan.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door in een zevende deel van zijn verzoekschrift de vrees en behandeling van terugkeerders uit Europa die onder het dagelijks bewind van de taliban leven te kwalificeren. Hij gaat vooreerst in op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 4, b) van de Vreemdelingenwet en stelt dat het risico als terugkeerder zich pas manifesteert na een effectieve terugkeer na jarenlang verblijf in het Westen en dat voortvloeit uit de negatieve perceptie van de taliban van terugkeerders, en de controles waaraan hij kan worden onderworpen. Zijn verblijf in het buitenland verhoogt het risico alleen maar en onder verwijzing naar "*Sufi en Elmi*" stelt verzoeker de vraag in hoeverre van hem kan verwacht worden dat hij "*the game*" speelt. Verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht die rust op verwerende partij in dit kader en stelt hij dat het aan de asielinstanties is net die vragen te stellen die toelaten na te gaan of hij een sociaal media profiel heeft, in welke context hij werkt etc. Hij wijst erop dat er zowel verschillen als parallellen zijn tussen de situatie in Afghanistan en deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" en wijst erop dat het moeilijk is "*to play the game*" in Afghanistan omdat de spelregels van de taliban onduidelijk zijn en moedwillig vaag gehouden worden. Hij besluit omtrent de onmenselijke en vernederende behandeling en foltering die hij bij terugkeer zou kennen dat de Raad moet vaststellen dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat terugkeerders in die situatie niet riskeren aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen en dat er indicaties zijn van een zeer alarmerende mensenrechtentoestand in Afghanistan, en dat er door de geslotenheid van het land in kwestie en de gevaren voor wie erover rapporteert weinig tot geen pertinente informatie voorhanden is die toelaat het risico bij terugkeer in te schatten, en er dus een schending van artikel 3 van het EVRM zou zijn bij de weigering van bescherming. De Raad kan ook vaststellen dat uit de decennialange onverbiddelijke houding van de taliban t.o.v. terugkeerders en uit het feit dat er informatie voorhanden is waaruit blijkt dat terugkeerders aan een totale controle zouden onderworpen worden terwijl de geringste afwijking van een voor hen ongekende maar draconische regelgeving er een risico voortvloeit dat onmogelijk kan genegeerd worden. Er kan volgens verzoeker onmogelijk besloten worden, zelfs indien zou worden aangenomen dat er voldoende informatie is om het risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te beoordelen, dat er voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de andere aspecten van verzoekers vrees (waaronder het risico omwille van toegeschreven verwestering, zijn terugkeer naar Afghanistan en het leven onder het talibanbewind).

Vervolgens gaat verzoeker in op de gronden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Met betrekking tot de vervolging die hij vreest omwille van zijn behoren tot een specifieke sociale groep houdt verzoeker vooreerst een uitgebreid theoretisch betoog over de twee cumulatieve voorwaarden waaraan moet voldaan zijn volgens het Hof van Justitie, stelt dat deze beide voorwaarden vervuld zijn bij verwesterde Afghanen om na te gaan of zij al dan niet een specifieke sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat een prejudiciële vraag hierover aan het Europees Hof van

Justitie werd gesteld, maar die nog niet beantwoord is door het Hof en dat het zinnig zou zijn om de beslissing van het Hof af te wachten gezien de relevantie voor de onderhavige zaak. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij als terugkeerder uit Europa ook het risico loopt op een toegedichte politieke of religieuze overtuiging, en dat het daarbij niet uitmaakt of hij die eigenschappen nu heeft of niet. Hij stelt daarbij dat het niet gaat om de reële verwestering maar om een verblijf in Europa dat wordt aanzien als een zich onttrekken aan de taliban. Hij meent dat hij niet dient aan te tonen dat hij waarschijnlijk wel, eerder dan waarschijnlijk niet vervolgd zal worden en geen graad van waarschijnlijkheid dient aan te tonen, maar dat er een goede reden moet zijn voor de vrees voor vervolging. Verzoeker meent dat de vereiste van individualisatie van de vrees een obstakel is voor de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag en dat het niet noodzakelijk is en dat rekening moet worden gehouden met de objectieve gegrondheid van zijn vrees, de noodgedwongen hypothetische elementen van zijn vrees, en de nood aan een toekomstgericht onderzoek. is dat hij vervolgd zou worden bij terugkeer, maar dat hij moet aantonen dat het redelijk mogelijk is dat hij vervolgd zou worden bij terugkeer.

In een achtste middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij als terugkeerder stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting zou ondergaan bij terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst op de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zoals die blijkt uit het rapport van de EU AA van augustus 2022 en stelt dat hij als terugkeerder nog zwaarder getroffen zal worden hierdoor. Hij wijst op de studies van F. Stahlmann en L. Schuster en N. Majidi hierover en komt tot de conclusie dat er serieuze indicaties zijn dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen, nu de taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de taliban zal krijgen en dat deze schade intentioneel wordt toegebracht.

In een negende deel wijst verzoeker enkele risicofactoren aan waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan verhoogd risico loopt. Zo wijst hij ten eerste zijn gebied van herkomst, Paktia, aan als een risico factor. Onder verwijzing naar ACLED data betoogt hij dat Paktia onveilig is door gewelddadige incidenten tussen de taliban en ISKP en door arbitraire arrestaties van vermeende IS-aanhangers door de taliban. Een tweede element dat verzoeker aanhaalt is zijn leeftijd. Hij geeft aan dat hij als niet begeleide minderjarige op veertienjarige leeftijd is aangekomen in België en dat hij nu nog steeds minderjarig is. Hierdoor bestaat er een risico dat hij zich bepaalde gedragingen al dan niet bewust heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht zouden brengen in het traditionele Afghanistan. Een derde en laatste element dat hij aanhaalt is de duur van zijn verblijf in een westers land. Hij stelt dat hij al meer dan drie jaar in België is en al bijna drieënhalve jaar weg is uit Afghanistan. Ter verduidelijking van deze punten stelt verzoeker verder nog dat hij vanuit België moeilijk kan inschatten hoe de lokale taliban in zijn streek de taliban-normen concreet toepassen. Daarbij is hij niet in staat om te beseffen hoe hij 'anders' is dan vroeger en hoe hij 'anders' is dan de 'andere' Afghanen. Hij stelt ook dat hij door zijn aanpassing aan de westerse maatschappij in Afghanistan gezien kan worden als besmet en niet voldoende aan de Afghaanse waarden. Hetgeen des te meer zal gelden daar hij een amoureuze relatie onderhoudt. Hij meent dan ook dat hij bij controle door de taliban meteen door de mand zou vallen door al dan niet bewuste karakteristieken. Tevens wijst hij erop dat hij als man de vrouwen van zijn familie zal moeten begeleiden en ervoor zou moeten zorgen dat zij correct bedekt zijn, wat zou betekenen dat hij de rechten van zijn vrouwelijke familieleden zou moeten schenden wat dan ook een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit zou zijn. Hij besluit dan ook dat hij door enkele individuele omstandigheden cumulatief te beoordelen een gegronde vrees op vervolging of op ernstige schade wegens toegeschreven verwestering kent.

In een tiende deel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij stelt dat er zich twee conflicten voordoen in Afghanistan op dit moment.

Een tussen de taliban en de NRF en een tussen de taliban en ISKP. Verzoeker brengt documentatie ter staving van het conflict tussen de taliban en ISKP aan en stelt dat er een serieuze onderrapportering is van het aantal geweldsincidenten dat zich in Afghanistan voordoet. Hij stelt daarbij dat de aanvallen van ISKP zijn verviervoudigd sinds 2020 en dat deze groep aan kracht wint. Hij besluit dan ook dat het ondanks de schaarste aan informatie duidelijk is dat de situatie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst uiterst volatiel is. Er kan volgens hem dan ook niet geoordeeld worden dat zijn regio van herkomst veilig is.

Vervolgens gaat verzoeker in een elfde middelonderdeel in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM en vergelijkt de situatie onderliggend aan die zaken te vergelijken met de huidige situatie in Afghanistan. Na een korte uiteenzetting omtrent de samenhang van precaire socio-economische situaties en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat verwerende partij niet betwist dat de socio-economische situatie in Afghanistan precair is. Vervolgens gaat hij in op enkele factoren die voor deze situatie hebben gezorgd. Zo wijst hij de bevrozing van banktegoederen van de Afghaanse regering door de Verenigde Staten en de problemen met de toekenning van humanitaire hulp aan Afghanistan aan. Deze zijn volgens hem het directe resultaat van het feit dat de internationale gemeenschap de Afghaanse *de facto* regering niet erkend. Dat de *de facto* regering niet erkend wordt wijt verzoeker aan wetens en willens gedrag van de taliban. Hij stelt dan

ook dat de leiding van de taliban weet dat de humanitaire hulp aan Afghanistan uitblijft doordat de taliban mensenrechtenschendingen begaat, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke maatregelen neemt en gemaakte afspraken niet nakomt. Vervolgens geeft hij ook voorbeelden van zulke beleidskeuzes die de taliban hebben gemaakt. Hij besluit op grond van het voorgaande dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan. Hij betoogt ten slotte ook dat hij door zijn vertrek op jonge leeftijd uit Afghanistan onder anderen weinig scholing heeft genoten, een klein sociaal netwerk heeft en geen financiële reserves heeft, waardoor hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die incompatibel is met artikel 3 van het EVRM.

Op grond van al het voorgaande vraagt verzoeker in hoofddeorde de bestreden beslissing te hervormen en hem ofwel te erkennen als vluchteling ofwel de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen indien de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is.

2.2. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1), een BJB attest (stuk 2), screenshots van zijn sociale media profielen (stuk 3), een UNHCR Power Point genaamd '*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*' van november 2022, (stuk 4), Cijfergegevens van Eurostat over beslissingen voor Afgaanse verzoekers (stuk 5), een Excel bestand met een berekening weigeringspercentages binnen de EU (stuk 6), en schoolattesten (stuk 7) neer.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 9 maart 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI "*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (5) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer d.d. 10 maart 2023 waarin hij volgende nieuwe stukken ter kennis brengt: (1) een email van T. R. van het Afghan Analyst Network waarin deze stelt dat er op heden geen zicht is op de risico's die terugkeerders lopen (stuk 1); (2) een verslag van een conferentie die de DRC in november 2022 organiseerde omtrent de mensenrechten situatie in Afghanistan na augustus 2021 (internetlink); (3) een rapport van Freedom House genaamd '*A Needs Assessment Of Afghan Human Rights Defenders*' van januari 2023, (internetlink); (4) een rapport van het Brookings Institution genaamd: '*Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*' van februari 2023 (internetlink); (5) een OHCHR rapport "*Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*" van 30 december 2022 (internetlink); (6) een betoog inzake de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die ermee gepaard gaan, met verwijzing naar email verkeer met het Ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende de status van de Afgaanse Ambassade in België

(stuk 2) en een attest van de Afghaanse ambassade in België (stuk 3). Verzoekers problemen met reisdocumenten brengen volgens hem risico's met zich mee die onderzocht moeten worden.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Ahmad Khel in de provincie Paktia. Verzoeker legt bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming geen documenten neer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaarde identiteit, nationaliteit en leeftijd niet wordt betwist.

5.3. Verzoeker voert onder meer aan dat hij in geval van terugkeer vervolging vreest omwille van zijn (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun

‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in België is toegekomen en in oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker verklaarde bij registratie 14 jaar oud te zijn. Omwille van zijn minderjarigheid werd aan verzoeker een voogd toegewezen. De voogdij werd beëindigd op 11 maart 2023. Verzoeker is bijgevolg pas zeer recent meerderjarig geworden. Uit de bij het verzoekschrift toegevoegde documenten blijkt dat verzoeker van bij zijn aankomst tot 18 maart 2022 OKAN onderwijs heeft gevolgd. Verzoekers voormalige voogd, die verzoeker als vertrouwenspersoon vergezelt ter terechtzitting, zet uiteen dat verzoekers parcours in België niet altijd gemakkelijk is geweest omdat hij gedurende lange tijd het contact met het thuisfront in Afghanistan was kwijtgeraakt, maar dat hij ondertussen een vriendenkring in België heeft

opgebouwd. Hoewel verzoeker opnieuw contact heeft met zijn familie, is het, desgevraagd, voor verzoeker onduidelijk hoe zijn familie staat tegenover het feit dat hij al 3, 5 jaar in een westers land als België verblijft. Verzoeker verklaart ter terechtzitting ook een relatie te hebben gehad met een Afghaans meisje dat hij in het opvangcentrum waar hij toen verbleef heeft leren kennen.

Verzoeker was jonger dan 14 jaar toen hij uit Afghanistan vertrok. Hoewel hij een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, blijkt uit het voorgaande dat hij eveneens een groot deel van zijn vormende jaren en puberteit, een belangrijke fase in de ontwikkeling als adolescent waarin jongeren sterk beïnvloedbaar zijn door externe invloeden heeft doorgebracht in België.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een schermafbeelding van een post op zijn facebook pagina waarin wordt opgeroepen om Afghaanse meisjes te laten studeren (verzoekschrift, bijlage, stuk 3). Verzoeker licht toe dat hij van mening is dat ook meisjes naar school moeten kunnen gaan en dat de taliban dit niet toestaat. Hieruit blijkt minstens dat verzoeker zich kritisch heeft uitgelaten ten aanzien van één van de kernpunten van het huidige talibanbeleid.

Verder is het niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Hassan Khel in het district Ahmad Khel in de provincie Paktia. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat Paktia een bolwerk is van het Haqqani netwerk, dat binnen de taliban wordt beschouwd als de groepering die nauwe banden heeft met Al Qaeda (EUAA *Afghanistan Security Situation*, August 2022, p. 170, 24). Verder blijkt uit het rapport EU AA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022 dat in april 2022, ACLED en APW melden dat ISKP ook actief is geworden in de provincie Paktia (EUAA *Afghanistan Security Situation*, August 2022 p. 171).

Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker goed Nederlands begrijpt en spreekt, wat ook tijdens het persoonlijk onderhoud door de dossierbehandelaar reeds werd aangestipt (notities PO 3, p. 6). Hoewel hieruit niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker verwesterd is, in de zin dat hij zich overtuigingen of kenmerken heeft eigen gemaakt die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet kan worden verwacht dat hij deze opgeeft, blijkt hieruit wel onmiskenbaar dat verzoeker actief participeert in de samenleving en daarbij in contact komt met westerse waarden en normen. Zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift is, gelet op de zeer jonge leeftijd waarop verzoeker in België is aangekomen daarbij het risico groter dat hij zich zelfs onbewust bepaalde gedragingen heeft aangemeten en daardoor, in geval van terugkeer naar zijn dorp Hassan Khel in de negatieve aandacht te komen van de lokale gemeenschap en de lokale talibanleiders, dan wel leden van ISKP.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op verzoekers specifieke en individuele omstandigheden en het traject dat hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan heeft afgelegd, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers, dan wel ISKP-aanhangers die in Paktia aanwezig zijn, riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban (of ISKP) komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en zoals hoger aangehaald leeft de perceptie dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden.

Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 147).

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET